

sita í songini - so skrivaði hann náttina til hósdegins sang við 12 ørindum til mammu. Í sanginum lýsir hann so gott hvussu hann sum ungur drongur “leitaði, royndi at hóma at finna sín fagra juvel”. Tey gifturst mikudagin 14. Apríl 1965. Tey vóru vígd í kirkjuni á Glyvrum henda góðveðursdagin í apríl. Uttan fyri spældi horn-orkestrið hjá Nes sóknar musikfelag, har babba sjálvur spældi við. Babba og mamma vóru so sera góð við hvønn annan, og babba man hava yrkt mammu líka nógvar kærleikssangir, sum árin vóru blivin. Kærleikin millum tey, til børnini, svigarbørn og abba- og ommubørnini hevur verið í yvirflóð.

Seinasta ørindi í sanginum skrivaði babba dagin fyri hann andaðist, har sigur hann: *Takk Oddvør alt tú hevur givið til mín og øll okkara her. Í trúfesti alt fram var drivið takk, takk fyri lívsgóða ferð.*

Hetta at fáa øll ørindi at ríma var nakað sum lá sera væl fyri hjá honum, og sum hann gekk høgt uppi. Hann spældi sær við orðunum, og hevði eitt sera stórt orðaúrval.

Ikki grunaði tað meg, tá hann vísti mær sangin fríggjakvöldið, at hetta var seinasta lutan vit báðir fingur saman. Hann var so sera spentur at vera við, tá vit skuldu syngja sangin fyri mammu leygardagin, men hann náddi ikki at vera við til lötuna, sum vit høvdu fyriskipa kl. 15 tá vit skuldu vera saman á uppihaldsstovuni á deild 7 á Landssjúkrahúsinum. Hann vísti mær sangin og spurdi hvat eg helt um hann. Eg fekk ikki svara honum beinanvegin, tí eg gjørdist so rørdur av at lesa hann; men eg segði honum at eg helt at sangurin var sera góður og væl orðaður – og at mamma fór at vera glað fyri hann.

Babba fór heim til okkara Himmalska faðir beint tá vit komu leygardagin kl. 15. Mamma var saman við honum alla tíðina á sjúkrahúsinum í seinastu vikuna – hon fór ongantíð frá hansara síðu. Leygardagin var hann viknaður

so sera nógv. Hann hugdi áhaldandi at klokki og mundi gruna at tað var um reppi at hann náddi at vera við til lötuna tá vit skuldu vera saman at hátíðarhalda dagin fyri mammu, men umhugsin sum altíð, hevði hann avgreitt føðingardagsgávuna og fekk givið henni hana um morgunin. Tá hon hevði fingið gávuna segði hann við menninar sum lógu á somu stovu: “Hetta er kona mín, hon fyllir 70 ídag, er hon ikki vøkur?”

Babba og andliga lívið

Sjálvt um tann vinnuligi parturin fylti nóg í okkara dagligdegi, so var tað andaliga avgerandi grundarlagið heilt síðani babba tók við trúgv sum ungur drongur. Eisini á hesum øki hevur hann verið sera virkin bæði innan Fólkkirkjuna og Kelduna í Skálafirði.

Heimið hevur altíð verið merkt av Guðsótta og Bíbliu. Hann hevur altíð verið ein nátturligur partur av dagligdegnum, og mugu vit ásanna at vit hava mist ein av okkara størstu forbiðjarum, sum bað fyri okkum hvønn dag, og nevndi øll við navni, bæði børn, svigar- og abba-børn.

Sum børn kunnu vit minnst lóturnar sunnudagar, tá babba læs úr Bíbliuni og vit bóðu saman. Vit lærdu týðningin av at koma í Guds hús saman við Guds børnum. Foreldur okkara lærdu okkum ígjøgnum teirra lív at kenna Jesus og hetta eru vit sera takksom fyri. Hetta er ein dýrgripur ið vit fingur frá okkara foreldrum, sum ber inn í tað æviga lívið.

Mamma, tú og babba hava altíð verið góð í ráðum – tað takka vit tykkum fyri. Títt lærdu okkum um Jesus. Títt góðu okkum okkara barnatrúgv. Títt tóku ábyrgd bæði andliga og tímiliga, og vóru við at forma og menna okkum.

Takk babba fyri kærleikan tú vísti okkum sera væl. Við tíni hond og umsorgan So signað eru vit og sæl Eitt ríkt og signað lív ein fer ið Harran óttast, livir nær. Av sonnum sigast kann um teg, at lyftið ognaði tú tær

Minningarorð um pápa mín Atla Dalsgaard f. 14.12.1960 – d. 08.10.2012

8. oktober 2012 er ein dagur, sum eg so innarlíga hevði viljað verið fyruttan. Eg helt, tað skuldi verða ein gleðisdagur. Eg skuldi fara í 2 ára føðingardag hjá guddóttirini eftir loknan skúladag úti á Læraraskúlanum, men so vendist verð mín 180 gradir. Eg fekk eina uppringing, har eg fekk boðini, at tú babba ikki var millum okkum longur. “HVÍ?” var spurningurin, eg setti. Eg skilti tað ikki! Ongantíð fer tú aftur at ringja til mín. Ongantíð fái eg aftur eitt sms kl.05.40 á mínum føðingardegi. Ongantíð fer tú aftur at skriva til mín á Skype. Ongar hugnaligar lótur rundan um døgurðaborðið saman við tær. Ongar samrøður, har tú fortelur um alt millum himmal og jørð. Um seyðin, um dansin ella um hvussu glaður tú var, tá vit vóru øll samlaði. Tú elskaði at hava okkum øll hjá tær.

Minnini eru góð, og tey eigi eg fleiri av. Sum smágenta, tá ið tú var til sjós, minnst eg, hvussu glað eg varð, hvørja ferð tú kom heim. Eisini hevði tú altíð ein pakka við til Eyðridd og mín – altíð okkurt, ið vit fingur stóra gleði av. Minnini eru góð, sum tá ið vit súkklaðu til Skálavíkar og tóku bussin heimaftur. Tá ið eg hevði brotið armin, og tú bar meg runt í bátinum – eg elskaði at blíva forkelað, tá ið tú kom heim. Eg eri sera takksom fyri túrin, tá ið vit vóru saman í Danmark, tí hann var okkara. Eg minnst allar túrnarnar, ið eg havi verið við tær til arbeiðis, tá tú koyrði trailara. Eg elskaði at fara við tær og koyra landið runt. Helt tað var “mega kuul” at sleppa við í hesar stóru bilarnar. Har sum tú var, har var lív í. Minnst jólini 2009, tá tú var jólamaður eysturi í Húsavík. Øll børnini skuldu fáa jólagávu, segði tú hart. Og har var eisini ein gáva til mín. Tað var Eivør fløgan, sum tú ein mánað áðrenn jól hevði fingið til Skálavíkar at syngja. Eg sat fremst í kirkjuni, og eg minnst, hvussu glaður og stoltur tú var, tí kirkjan var fullsett av oyggjafólki. Altíð var tú klárur at hjálpa, tá ið mann

spurdi. Eg minnst, tá tú hjálpti mær við einari uppgávu, tá ið eg gekk í fólkskúlanum um grindadráp. Tá eg gekk á Handilsskúlanum hjálpti tú mær við einari uppgávu

um føroyskan dans. Fyrr í ár ringdi eg til tín, tí eg var til arbeiðis, og eg saman við ungdóminum gjørdi eina spurnarkapping. Eg ringdi til tín, tí eg visti, at tú visti svarið, ið snúði seg um, hvussu nógv ein mørk var í gyllin. Altíð var tú klárur at hjálpa. Um tú skuldi fletta ein seyð, verða jólamaður á arbeiðsplássinum hjá mær ella um tað var at hjálpa við einari uppgávu, so var tú klárur. Eg veit bara tað, at himmirikið bleiv tann 8 okt.2012 óluksálíga nógv ríkari, og harvið blivu vit nógv fátækari.

Góði elskaði babba... Eg veit, at lívið ikki altíð hevur verið ein dansur á rósum. Vit hava havt okkara upp- og niðurtúrar. Men tú er mín babba, og eg elski teg ómetaliga nógv! Saknurin og tómrúmið eftir tær er nakað so stórt. Eg trúgvi fult og fast uppá, at tú fylgir við okkum her á jørðini – tú er nú ein eingil, ið er um okkum. Tí vil eg enda við hesum orðum:

Eg hugsaði um teg í dag, men tað er ikki nakað nýtt.

Eg hugsaði um teg í gjár, og eisini dagin fyri.

Hugsi um teg í stillheit, og sigi ofta “babba”.

Alt, ið eg havi, eru minni og ein mynd í rammu.

Tú ert eitt minni í mínum tonkum, sum eg aldri vil geva frá mær.

Guð hevur teg í sínum ørmum, eg havi teg í mínum hjarta .

*Eg elski teg!
Hvíl í friði elskaði babba.*